

особи зобов'язаний погоджувати свої дії з власником таких активів [2].

Зрозуміло і закономірно, що власник, всупереч волі якого відбувається управління, блокуватиме будь-які рішення щодо управління своїм бізнесом.

Таким чином, управитель не може користуватися правами в повному обсязі без згоди власника цих прав, що спричиняє значну перешкоду в процесі відбору управителя. Це фактично позбавляє сенсу заходи АРМА щодо відбору управителя для такого роду активів та суттєво знижує зацікавленість бізнесу управляти такими активами.

З метою ефективної реалізації АРМА своїх повноважень під час управління корпоративними правами, необхідним є усунення поточних недоліків, та забезпечення законодавчої бази для реалізації потенціалу АРМА в зазначеному питанні. Наприклад, шляхом надання дозволу управителю АРМА ухвалювати найбільш важливі рішення на загальних зборах учасників товариства, зокрема щодо зміни менеджменту підприємства, участі в розподілі дивідендів тощо.

Водночас, для дотримання балансу між забезпеченням ефективності управління арештованим активом та дотримання прав його власника, доречно передбачити також певні запобіжники, які унеможливають потенційні зловживання з боку управителя такими активами.

Список використаних джерел

1. Про Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів: Закон України від 10 листопада 2015 року № 772-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/772-19#Text>.

2. Господарський кодекс України від 16 січня 2003 року № 436-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15#Text>.

Кубецька Ольга Миколаївна,
доцент кафедри аналітичної економіки
та менеджменту Дніпропетровського
державного університету внутрішніх
справ, кандидат економічних наук,
доцент

КОРУПЦІЯ ТА ЇЇ ВПЛИВ НА ЕКОНОМІКУ

Корупція як явище, що є наслідком загальнополітичних, соціальних та економічних проблем, є негативним виявом, що

властиво державам, які перебувають на етапі свого активного генезису. Навіть за наявності стародавніх демократичних традицій та набутого досвіду боротьби з корупцією, вона існує у країнах Європейського Союзу, хоча умови для протидії корупції у розвинутих країнах набагато кращі [1].

Корупція це:

1) це соціально-політичне явище, змістом якого є обумовлена політичними, економічними, соціальними і психологічними факторами система негативних поглядів, переконань, настанов і діянь окремих громадян, посадових осіб владних інститутів, державних і недержавних організацій, політичних партій, громадських організацій, спрямованих на задоволення особистих корисливих, групових або корпоративних інтересів шляхом підкупу, хабарництва, зловживання владою, надання пільг і переваг всупереч суспільним інтересам [2];

2) соціальне явище, яке охоплює всю сукупність корупційних діянь, пов'язаних з неправомірним використання особами, уповноваженими для виконання функцій держави, наданої їм влади, службових повноважень, відповідних можливостей з метою задоволення особистих інтересів чи інтересів третіх осіб, а також інших корупційних правопорушень, у тому числі і тих, які створюють умови для скоєння інших корупційних діянь чи є приховуванням їх або потуранням їм [3];

3) протизаконні діяння осіб, які уповноважені на виконання функцій держави, спрямовані на особисте збагачення;

4) стійкий зв'язок представників владноуправлінських структур зі злочинним середовищем і сприяння йому у проведенні протиправної діяльності за рахунок використання наданих державою повноважень» [4].

Сфера економіки – це саме те середовище, заради якого чиновник і вступає у корупційні зв'язки, де корупція живиться і де найбільші прибутки.

Корупція, як економічна проблема, породжена:

– участю державних чиновників у комерційній діяльності для одержання особистого чи корпоративного прибутку;

– використанням службового становища для «перекачування» державних коштів та матеріальних цінностей у комерційні структури;

– наданням пільг для своєї корпоративної групи (політичної, національної, кланової та ін.) з відтягненням державних ресурсів;

– лобіюванням при прийнятті нормативних актів в інтересах певних угруповань тощо.

Наслідками впливу корупції на економіку є (рис. 1):

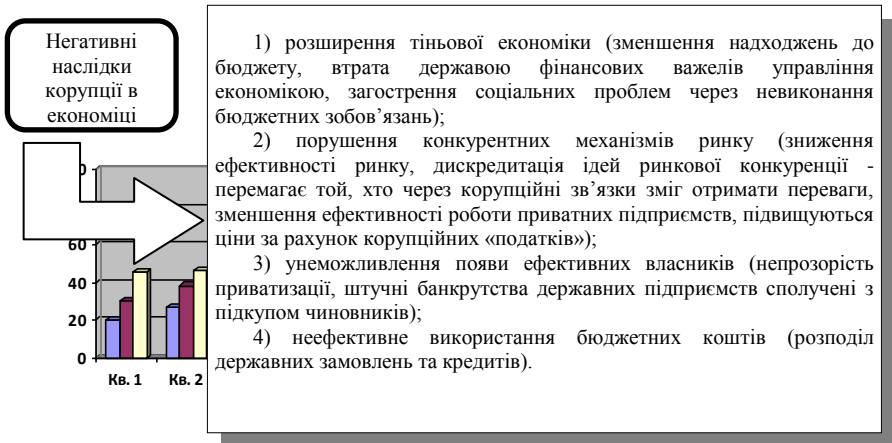

Рис. 1. Наслідки впливу корупції на економіку

Для протидії потрібно впровадження певних урядових дій, таких як: формування ефективної антикорупційної політики, посилення відповідальності

та покарання за корупційні діяння, реформування судів та органів кримінальної юстиції, спрощення умов ведення бізнесу та детінізація економіки, формування ефективної прозорої системи адмінпослуг та політичних фінансів, доглядання за законністю використання бюджетних коштів, здійснення електронних державних закупівель, створення системи легкого доступу до інформації.

Список використаних джерел

1. Кравчук М., Лаврів І. Сутність корупції та основні шляхи її подолання в Україні. *Теорія та історія держави і права. Історія політичних і правових вчень. Філософія права. Актуальні проблеми правознавства*. 3 (27)/2021. С. 31–36.

2. Пиголенко І. В. Хабарництво як соціальний феномен сучасного суспільства. *Вісник НТУУ «КПІ». Політологія. Соціологія. Право: зб. наук. праць*. 2009. № 4. С. 113–121.

3. Користін О. Є. Посполітак А. І. Загальні підходи до визначення корупційних злочинів у сфері службової та

професійної діяльності працівників органів внутрішніх справ. *Право і суспільство*. 2014. № 2. С. 170–176.

4. Терещук О. В. Адміністративна відповідальність за корупційні правопорушення: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.08. Одеса, 2000. 20 с.

Курята Леонід Леонідович,

доктор філософії у галузі знань
«Право»;

Мировська Анна Всеволодівна,

професор кафедри криміналістики
та судової медицини Національної
академії внутрішніх справ, кандидат
юридичних наук, доцент

СТАН НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ ПРОБЛЕМ МЕТОДИКИ РОЗСЛІДУВАННЯ ШАХРАЙСТВ

Проблема боротьби із шахрайствами упродовж декількох десятиліть не втрачає своєї наукової актуальності та практичної значущості. Основними чинниками, які детермінують увагу до цієї сфери, є можливість проникнення шахраїв до усіх сфер життєдіяльності, їх легка адаптація до правових та економічних змін, а також вміння маскувати протиправну поведінку під цивільно-правові відносини.

Згідно з даними Єдиного звіту про кримінальні правопорушення Офісу Генерального прокурора, упродовж 2017 року зареєстровано 523,9 тис. кримінальних правопорушень, з яких 334,4 тис. (63,8 %) – злочини проти власності, з них 36,7 тис. (6,7 %) – за фактами шахрайства; 2018 року – 487,1 тис. кримінальних правопорушень, з яких 303,1 тис. (62,2 %) – злочини проти власності, з них 33,1 тис. (10,9 %) – за фактами шахрайства; 2019 року зареєстровано 444,1 тис. кримінальних правопорушень, з яких 256,5 тис. (57,8 %) – злочини проти власності, з них 32,4 тис. (12,6 %) – шахрайства; 2020 року – 360,6 тис. кримінальних правопорушень, з яких 189,1 тис. (52,5 %) – злочини проти власності, 26,8 тис. (14,1 %) – шахрайства. У 2021 році на території України зареєстровано 321,4 тис. кримінальних правопорушень, з яких 158,7 тис. (49,4 %) – злочини проти власності, з них 23,8 тис. (7,4 %) – шахрайства [1].

Такі статистичні дані засвідчують щорічне відсоткове збільшення питомої ваги шахрайств порівняно з іншими кримінальними правопорушеннями проти власності, що